

Szám.

s küld-
m. —
ha föl-
onában
e kifo-
fihoz
ly. Ha
theted
y tud-
ak sze-
fáj, az
kéd tiz
il dere-
Ha az
szabato-
e volna.
ngyola-
öz azt
ben lát
vélpapi-
y a leg-
omoljon
s nélkül
os, sima
javulást.
y Barna
sört kell
inger és
k neked
gy. Alig
amely-
ának. De
abadnak.
szed. —
ccolónak
érni a te
bi. Csak
fogsz te
számban.

a P. T.-é,
ra, mint

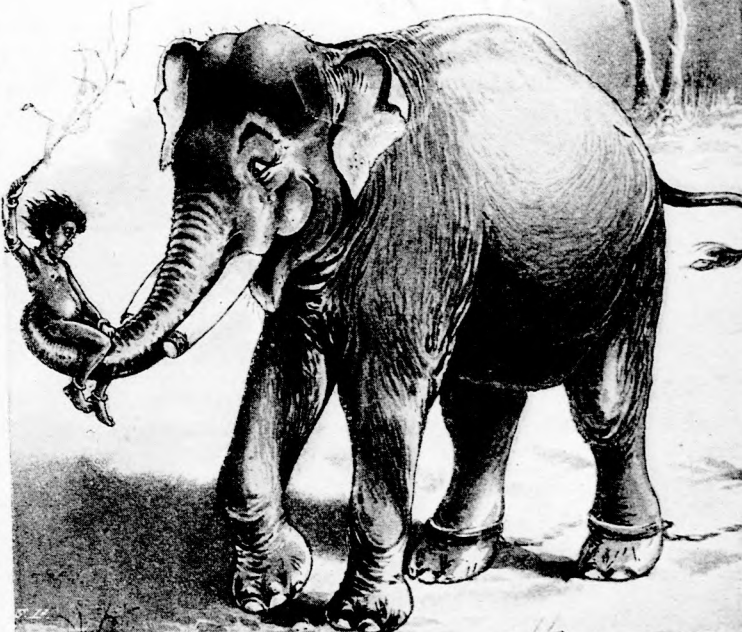
fikével. —
— Szabó

részére :
i 50 kr. —

ókon !
F. b.

ten.

KIS KÖNYV LAP

... DAJKÁLTAM, HINTÁZTAM, (Lásd a 234 lapon)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LII. köt. 15. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1897. április 11-én.

ROSZCSONT FERKE
UJABB VITÉZKEDÉSEI.

— Elmeséli *Ida néni.* —

(Vége.)

Az ünnepség szép rendben folyt oda künn, Ferkének pedig perczről perczre nőtt a dühe oda benn a torony-börtönben. Ha a zászló-avatásnak vége lesz, majd a nagy disz-gyakorlat következik. Kivonulnak a tüzoltók! ... a fiuk ... Laczi lesz a vezér ... hogy neveti majd ő Ferkét! Nem, azt ő ki nem bírja! Megszabadul, ha elpusztul is bele a világ!

... Ott lenn a dobogón most Décsy, a főparancsnok állt és bele kezdett nagy beszédébe. Ferkét elfogta a düh.

— Hát őt se halljam? Mindjárt kibocsáttok, tudom. Gaz Kádárja!

Bele kapaszkodott a harang-kötélbe (Lásd a képet a 227. lapon.) és megkondította: giling-galang! Mint ha félre vernék. A szónok lenn megáll, az emberek össze rezzennek.

— Gang ... ging: ... gang! ... Bizony félre verik a harangot, tűz van! A másik templomban is megkongatják, a harmadikban is. Tűz van!

Nagy zszibongás, zaj, lárma keletkezik erre. Tűz van! Ki figyelne már a szónokra? De nem is marad a szónok a helyén. Az emberek ide-oda futkosnak, zürzavar támad, mert nem látszik, hol van a tűz és a harangot mégis kongatják. Füst nem látszik, hát mi ez?

Kádárnak eszébe jut valami. Ez nem lehet másnak a dolga, mint a Ferkóé. Hamar a toronyba szalad, hogy megcsipje a legényt.

Ferke már abba hagyta a kongatást. Képzelte, hogy már jönnek a szabadítására; de mivel nem tudhatta, miféle kellemetlenséggel járhat ez a felszabadulás, azt gondolta magában: legjobb lesz, ha kitér a harangozó bácsi elől.

A toronyba csiga-lépcső visz fel, még pedig igen szűk; így hát bajos lett volna kitérni, ha Ferke nem olyan okos. Mikor hallotta a Kádár bá' kopogó lépését, meghuzta magát szépecskén a torony-óra házában. Ugy oda lapult, hogy észre sem vette a harangozó, és amint a lépcső kanyarulatánál megfordult, Ferke kiosont és elillant. Hiába kereste most Kádár, bottal üthette már a nyomát. Mire lejött, Ferke már ott állt ártatlan arcczal a nézők közt, mint ha semmi sem történt volna.

A harangok elhallgattak, a zaj megszűnt, a tüzoltók újra sorakoztak, a fehér-ruhás kisasszonyok is elfoglalták helyöket. Kevés időbe telt, míg helyre állt a nyugalom, mert az emberek fel voltak izgatva; leginkább pedig Décsy főparancsnok, akinek kárba veszett a szép hosszú beszéde. Teljes egy órára volt kiszabva; most rövidebbre fogta és negyed-óra alatt kész volt a mondokájával. Már csak azért is éljeneztek ilyen lelkesen.

A felavatás többi pontja szépen rendben folyt le, minden további fennakadás nélkül. Ferke úgy viselkedett, mint a bárány, dicseretére legyen mondva.

A zászló-avatás után következett a nagy disz-gyakorlat.

A város végén állt egy nagy régi elhagyott gőz-malom. Az éppen alkalmas volt arra a célra. Ugy volt elrendelve, hogy megfuiják a vész-jelet, mint ha égne a gőz-malom; aztán a tüz-oltók majd ugy

tesznek, mint ha oltanak és kimentenék az égő épületbe oda szorult embereket.

Ferke avval dicsekedett, hogy ő juttatta eszébe a fő-parancsnoknak a régi gőz-malmot, mikor alkalmas helyet kerestek a gyakorlat megtartására. Ha igaz, akkor annak a jele, hogy okos és szemes a gyerek. Kár volt, hogy el nem fogadták másik okos tanácsát is, t. i. hogy igazán gyujtsák fel azt a rozoga patkány-várat a nagy ünnepség tiszteletére, hadd gyönyörködjék a t. cz. közönség valóban szép látványban, mint amilyen volna az igazi hami-sittatlan tűz-vész.

A közönség már előre kivonult a gőz-malom elé. Kevés vártatva hallatszott a vészjel. Elő rohantak a derék tűz-oltók, utánok nagy robajjal a fecskendők. Természetesen ott volt a banda is az ő fecskendőjével: elől Ferke, akinek a szeme csak úgy villogott a büszkeségtől. Piros pufók arcza csak úgy ragyogott, amint végig tekintett az embereken.

Nagy garral, hű-hóval fogtak hozzá tűz-oltó uraimék. A főparancsnok harsány

hangon osztotta parancsait. A másod-parancsnok kiabált, az őrmester tulharsogta mindnyáját, a gép-mester ordított. Öröm volt hallgatni. Nagy lármával kijelölte a fecskendők helyét. Amint meglátta a Ferke bandáját a vízi-puskájukkal, rájok rivalt.

— Pusztuljatok innen rögtön! El azzal a vízi-puskával!

— Nem megyünk el! Tegnap azt mondták, hogy ide fogunk állni. Ez itt a mi helyünk! felelt Ferke hetykén.

— Az ám, a pokolban! kiáltott Siska. Utban vagytok! Takarodjatok oda hátra az épület tulsó oldalára! El innen, ha mondom!

Ferke el volt keseredve.

— Persze, az Isten háta mögé! monda; hiszen ott senki sem lát bennünket! Jertek fiuk! Keresek én majd jó helyet a mi fecskendők számára. Majd ki fogok én a hosszú Siskán!

BELE KAPASZKODOTT A HARANG-KÖTÉLBE.

(Lásd a 226. Japón.)

A fiuk más helyre tolták a fecskendőjüket. Onnan jól láthatta őket a közönség. A gép-mester most már nem törődött velök, csak hogy már nem látta őket maga előtt. A tűz-oltók közül mindegyik a maga dolgával

volt elfoglalva; ügyet sem vetettek a fiukra. E percben az új nagy fecskendőből hatalmas vizsugár lövelt ki.

Először látták itt működni és nagyban éljeneztek. Ferke is felbuzdult.

— Rajta, rajta fiuk! Dolgozzatok, ha megszakadtok is! Értjük utól ezeket! És a fiuk szivattyuztak, hogy szinte elfogyott bele a lélegzetük. De jó sikerrel jártak. Vértörő viz-sugár szökött fel, mind-magasabbra emelkedve. Aztán lezuhant.

»Mint ha eső esnék piros kalárisból.« Csak hogy zápor-eső vagy felhő-szakadás.

Lecsapott bizony, de nem a tetőre, hanem a t. cz. publikumra. A fehér-ruhás kis-asszonyok, a fekete kabátos urak, a se-lyemben, bársonyban és csipkében pompázó hölgyek bőségesen kikap- tak a piros áldás- ból. Kinek a fejére, kinek a nyakába zú- dult. Hány köcsög-kalapnak, hány tollas, bőbitás, virágos fejdísznek lett ott szörnyű vége! Ott veszett el a Biri néni híres sisakja is, melyet husz éven át viselt minden ünnepen, amely dacolt az idővel és divattal! Most vége, nem lesz annak soha többé feltámadása!

Hiszen volt sikoltás, lárma, mikor meg- eredt Ferkéék piros zápora. Hanem azt a tűz-oltók nem is vették észre. De mikor egy viz-sugár a Biri néni kalapját sújtotta

tönkre: olyat kiáltott, hogy megrendült bele a nagy-tér. Erre a tűzoltók is meg- látták a veszedelmet; de a fiuk is jónak látták kereket oldani, és elfutottak, amerre csak lehetett.

A dühös gépmester utánok.

— Csak azt a gaz Ferkét fogjam meg! kiáltotta.

Csakugyan: mást nem is vett üzőbe, csak Ferkét. Ott kergetődzött a gyerekekkel, a publikum nagy mulatságára, amely most

nevetve nézte a versenyt. Siská- nak híre volt mint gyors futónak; hosszú lábaival versenyt futhatott volna tán még a nyúllal is; csak hogy Ferke sem hagyta magát egy- könnyen. Végre belátta a gyerek, hogy utól éri az ő hosszú-lábu ellen- sége. Még egy lé- pés, és meg van csipve.

... FUTOTTAK, AMERRE CSAK LEHETETT.

Ekkor Ferke megáll és hirtelen a lába elé veti magát.

Siska nagy rohantában egyet botlik és hosszában elterül.

Ferke gyorsan felkapja magát és elfut. Mig a gépmester a közönség nevetése közt feltápáskodik, Ferke már messze jár. Többé nem köll félnie, hogy megfogják.

Amint ugy biztos helyről vissza néz a gőz-malom felé, egyszer csak valaki meg- szólítja. Elfutna, de nincs mersze ... mert apa az, ki előtt elfogy minden bátor-

sága. Az apa arcza szigoru. Kezénél fogja fiacskáját és azt mondja:

— Eleget zavartad már az ünnepséget. Ugy látszik, nem lehet a város békében, ha te szabadon jársz. Most jó helyre tesznek. Onnan ki nem szabadulsz, míg én ki nem bocsátlak. Legalább hadd élvezzék békében a most következő disz-ebédet. Te még azt is megzavarnád, ha nem gondoskodnám rólad.

Búsan, leeresztett fővel ballagott Ferke az ő apja mellett.

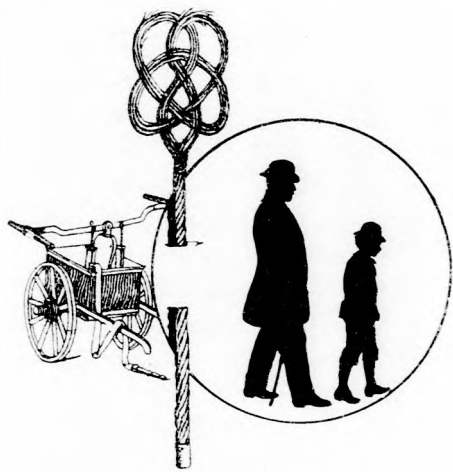
Hogy mit tettek vele? Hogyan büntették? Ezt bízzák csak apácskára, aki tudja, hogy köll elbánni a drágalátos csemetével.

*

U. i. A piros szín nem volt tartós. Posztó-félékből ki lehetett kefélni, mikor megszáradt. Biri néninek új kalapot vett a mama, de ő mindig a régit siratja.

A főparancsnok ur megbocsátott Ferkének, csak a Siska gépmester haragszik még rá; pedig, mint Ferke mondja, ő az oka mindennek; ő (Ferke) ártatlan, mint a ma született bárány.

Én is azt mondom.

A VÉN ELEFÁNT TÖRTÉNETE.

(Képekkel a czimlapon, a 232. és 233. lapokon.)

HÁROM fiatal, de már megszelidült elefánt legelgetett a ház melletti réten, nem messze tőlük pedig egy óriási termetű vén elefánt álldogált és szunyókálni látszott. A fiatalok közül főkép a legkisebbik, afféle szeleburdi sihederke, alig husz esztendő, különösen széles jó kedvében pajkos dévajssággal boszantgatta pajtásait.

— Maradhass már! szólt rá egyik pajtása. Még bizony kikapunk miattad!

— Ugyan kitől? Alszik az öreg, láthatod.

Erre azonban megszólalt az óriás:

— Nem alszik, fiacskám, nem alszik! És nem öreg. Legalább nem olyan öreg, hogy három ilyen tacsót ránczba ne birna szedni, ha szükséges.

— Ó, bocsánatot kérünk... nem akartuk megsérteni.

— Jól van no, hiszen nem is veszem zokon. Aztán meg nem is mondom én, hogy fiatal legény számba mehetek, mert biz' én már megettem a kenyerem javát; de azért még vén sem vagyok. A nagyanyám: no, az tisztos kort ért; legalább is ötven esztendővel volt öregebb, mint én most; az édes anyám is, remélem, még jó egészségben éli szabad életét, pedig ide s tova száz esztendeje, hogy elszakadtam tőle.

— Száz esztendeje! bámultak a fiatalok.

— Mit csodálkoztok rajta, oktondiak?

Még ti is megérhetitek, mert azt már csak tudjátok talán, hogy a mi familiánkban a száz esztendő még nem öregség. Én pedig csak úgy tiz-husz esztendővel vagyok túl a százon.

— Sokat láthatott, tapasztalhatott ennyi idő alatt!

— Az már igaz. Sokfelé jártam, sokfelét próbáltam. Voltam király kegyence, szegény ember kenyér-keresője; voltam hős, voltam szent, voltam dajka, vadász, katona teher-hordó, zsandár és még sok más egyéb! Bizony nem bánom, hogy most már nyugodalmasabb sorba jutottam és nincs egyéb dolgom, mint hogy nektek, szeleburdi fiatalok, jó példát mutassak.

— De érdekes volna azt hallani, amit annyiféle állapotában mivelt, tapasztalt. Mondja el, kérjük szépen! esengtek a fiatalok.

— Ha éppen akarjátok, elmondhatom.

Az öreg egy közeli fáról galyat tört, hogy a legyeket elűzőgethesse magáról; a három fiatal elefánt szembe állt vele és nagy figyelemmel hallgatta, (Lásd a képet a 232. lapon) amint imígyen kezdé:

— Siheder koromig én is szabadon éltem künn a rengeteg erdőben, épp úgy mint ti; s épp úgy kerültem én is az emberek közé, mint ti nem-régiben. Nagy csordában sokan éltünk együtt s engemet fiatal fizkó létemre is már nagyon megbecsültek az öregek. Sokszor ismételték, hogy hatalmas legény lesz belőlem, disze és büszkesége a familiának. Embert, vadászt hírből sem ismertem s oly messze benn éltünk az erdőségben, hogy még az óvatos öregek sem gondoltak soha veszedelemre.

Egy napon messzire elkalandoztam a csordától s e közben két elefánt-atyafival találkoztam, akiket még nem ismertem. Sokkal nagyobbak, öregebbek voltak nálamnál, de igen barátságosan közeledtek hozzám, közre fogtak s orrmányukkal simogattak. Én persze nagyon büszke voltam erre a hizelgő barátságra. Nem vettem észre, hogy ezalatt emberek lopóznak a

hátam mögé, erős kötélből hurkot vetnek a lábamra és oda kötnek egy nagy fához. Mikor észre vettem, már későn volt. Dühöngtem, ordítottam, rángatóztam... mindhiába! Nem bírtam sem a kötelet elszakítani, sem a fát kitépni gyökerével. Álnok atyámfiai pedig most már nem hizelegtek, hanem jobbról-balról keményen csapkodtak az orrmányukkal. Kimerülten, étlen-szomjan, megkínzottan végre bele törődtem a sorsomba és így szépen kivezettek az erdőből ember-lakta helyre. Rabja, szolgája lettem az embernek.

— Jaj, mi is éppen így jártunk! szakíták félbe a fiatalok az öreg elbeszélését.

— Tudom, és legokosabb, ha ti is bele törődtök. Egyebet úgy sem tehettek. Aztán nem is szégyen az, ha az embernek szolgálunk; mert az ember testi erőre nézve törpe semmiség ugyan hozzánk képest, de ezse meg épp annyival több van. Már pedig az ész uralkodik mindenben és mindenkin. És ha az embernek szolgáltunk, legalább hasznosan élünk; nem úgy, mint az erdei vadak.

— No, ez megvigasztal. De hát folytasd a történetedet.

— Előkelő, vagyonos ember birtokába jutottam és jó dolgom volt; többet magammal inkább csak parádénak tartott az udvarán. Lassankint észre vettem, hogy engemet különösen nagy figyelemmel ápolnak, gondoznak, tanítanak. Nem szeretem a dicsekvést, de hát ami igaz igaz! — sokszor hallottam, hogy gazdám azt mondja:

— Ebből ritka hatalmas állat lesz. Még néhány esztendeig várok, aztán följánlom a fejedelemnek.

Nem tagadom, büszke voltam erre a kilátásra. És csakugyan be is teljesedett.

Néhány év mulva elvezettek a királyi udvarra és a király nagy örömmel fogadott, én pedig még nagyobb örömmel maradtam ott.

Nem is hiába örültem. Jobb dolgom nem volt sem az előtt, sem az után. Ami finom csemegét csak képzelhetek . . . dehogyan is! . . . azt ti képzelni sem tudjátok, mert nem ismeritek . . . abban nekem torkig volt részem. Selyem-bársony szőnyeget borítottak reám, drága arany és ezüst czifraságokkal ékesítettek föl; egyéb dolgom pedig nem volt, mint hogy néha napján aranyos tornyocskát hordoztam a hátamon. Abba bele ült a fejedelem, akit aztán megsejtáltattam. Majd nem mindig én vittem sétára, mert én voltam a legnagyobb, legerősebb s a fejedelem ezért nagyon szeretett.

Csak hogy a fejedelmi kegy nagyon ingatlan portéka ám s a királyi udvarnál fényes ugyan az élet, de sok tövis rejtőzik a virág között. Nekem is meggyült a bajom egy vetély-társammal. Volt ott egy másik elefánt is: akkora, vagy talán még nagyobb mint én, és szintén kedves állatja a királynak. Ez szörnyen irigykedett, mióta én is kegybe jutottam urunknál. Ha csak szerét tehetette, mindig kitöltötte rajtam a boszuját. No, én sem maradtam adósa. Ezt most öreg koromban sajnálom, mert belátom, hogy nem szép a heveskedés; de hát akkor még nem volt annyi eszem és bölcseségem. Elég az hozzá: naponként dulakodtunk, viaskodtunk. Őreink végre már nem birtak velünk és bejelentették a bajt a királynak. Ez pedig nagyot nevetett és így szólt:

— Hát vivjanak meg, és amelyik győz, az lesz ezen túl az én kedves elefántom.

Az egész udvari népség nagy tetszéssel fogadta a fejedelem határozatát.

— Nagyszerű multság lesz! mondogatták.

Mert nekik multság-számba ment, hogy én meg az ellenfelem életre-halálra megverekszünk. És a vezetőink most már nem csitítottak, hanem inkább még ingereltek egymás ellen, úgy hogy toporzékoltunk, ha csak messziről is láttuk egymást.

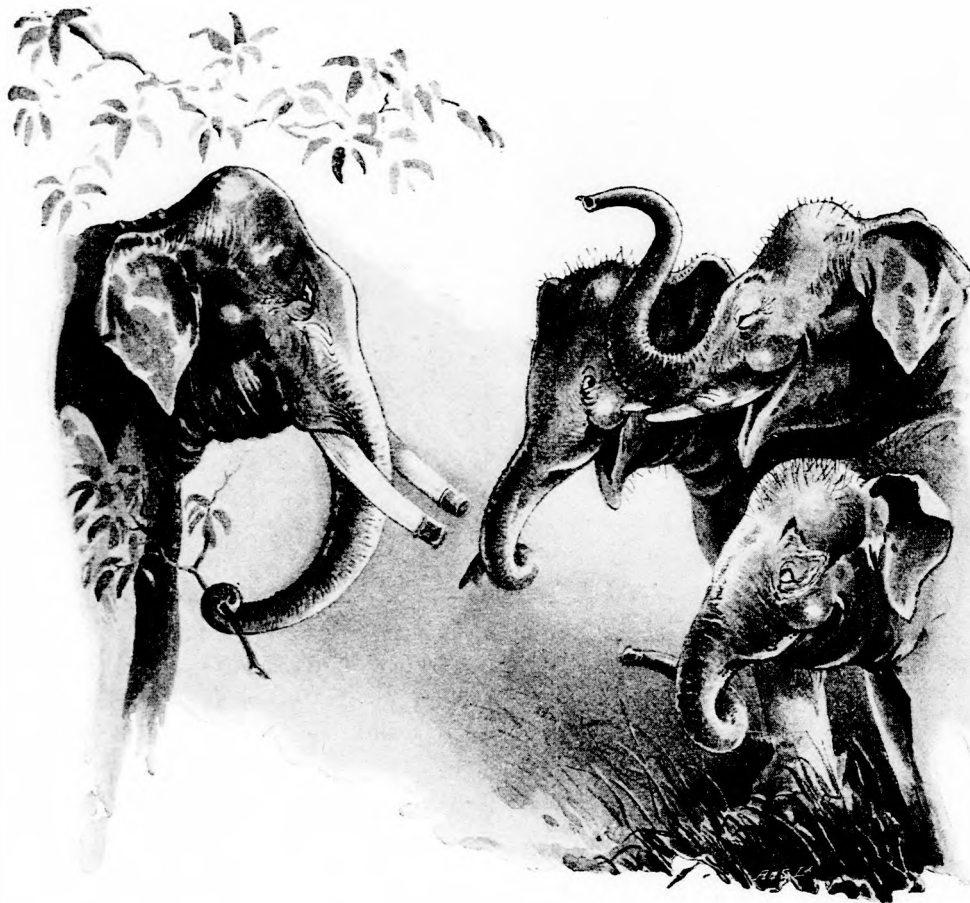
A párbajra kitűzött időben a király és egész kísérete, meg tömérdek néző gyült a térre, ahol mérköznünk kellett. Egyik oldalról engemet vezetett be az öröm, aki a hátamon ült; a másik oldalról ellenfelem jött. Alig pillantottuk meg egymást, nem is vártuk, hogy vezetőink ösztökéljenek, hanem bőszen rontottunk egymásnak. Amint kopnyáink össze ütődtek, szinte megrengett tőle a föld. Az én fél agyaram letört, de a viadal hevében nem is gondoltam vele. Ellenfelemet még nagyobb baj érte: a hátáról leesett a vezetője, oly szerencsétlenül, hogy lábát törte. Néhány ember gyorsan elvonszolta, nehogy agyon tapossuk.

Birkóztunk tovább, végső erő-feszítéssel. Sokáig döfögettük egymást agyarainkkal, csapkodtunk egymásra orrmányainkkal, igyekeztünk egymást feldönteni, a nézők pedig nagy kiáltozással biztattak, uszítottak. Hatalmas legény volt az ellenfelem, de hát én sem voltam pipogya gyerek. Meg köll azonban vallanom, hogy nagy előnyben voltam, mert az én vezetőm ott ült a hátamon a kötélbe jól megkapaszkodva, s lándzsájával folytonosan kormányozott. A harcz hevében is ügyeltem rá s követtem. És így mind-inkább fölül kerekedtem. Ellenfelem már nem birt megállani; meg-ingott, aztán csufosan megfutott. Engemet

pedig nagy diadallal kiáltottak ki a fejedelem első elefántjának.

Ekkor következett életem legfényesebb szaka. Egész sereg szolgálta volt mellém rendelve; mosdattak, fürösztöttek, még a le-

gyeket is elülték rólam; kincset érő takarókba öltöztettek, válogatott csemegével tartottak jól, agyaraimat egyformákra vágták le, a hátamra pedig a királyon kívül másnak nem volt szabad fölülnie.

... A HÁROM FIATAL ... HALLGATTA. (Lásd a 230. lapon.)

Több esztendeig tartott ez a boldog állapot. Egyszer aztán híre terjedt, hogy háboru lesz és a fejedelem maga vezeti hadba a seregét, még pedig fehér emberek

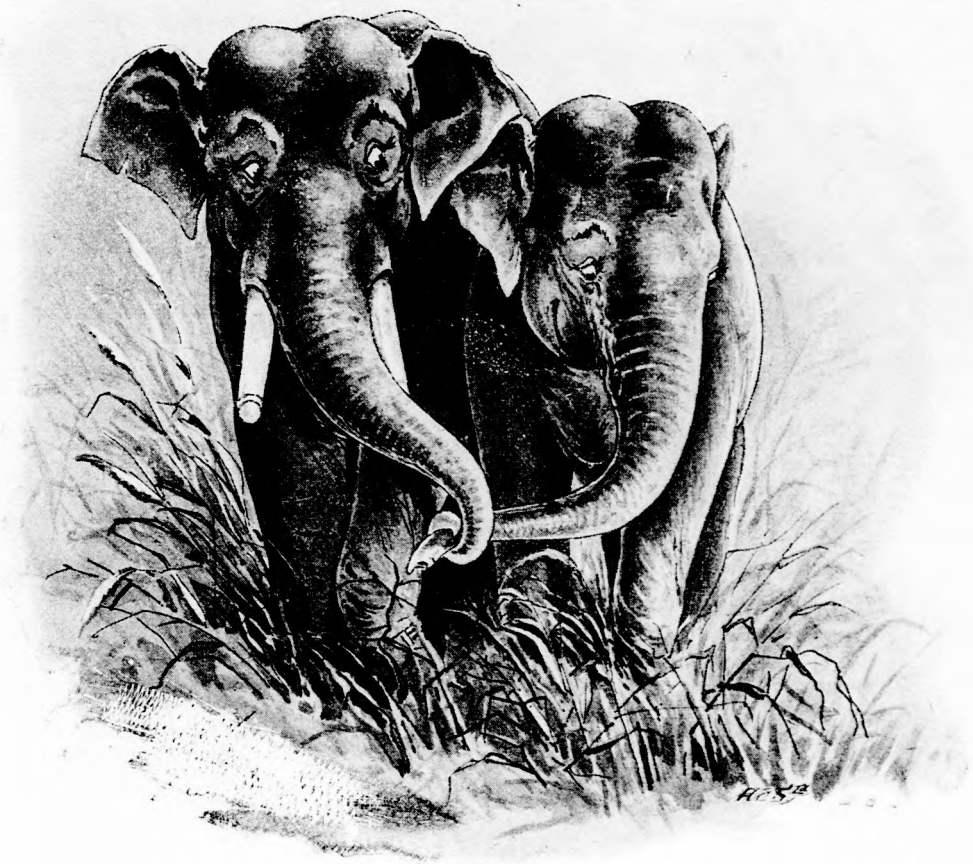
ellen. Meg is történt. Királyom tömérdek fegyverest gyűjtött össze s ő maga az én hátamon ülve vezérelte csatára a seregét. Mikor megpillantottam az ellenséget, szá-

nalmasan
berek ser
hittem, é
egészet.

homlok fu
szerencsét
iparkodott
a baj, hog

nalmasan mosolyogtam, mert a fehér emberek serege oly kicsiny volt, hogy azt hittem, én egymagam agyon-taposom az egészet.

Hejh! Biz' az máskép történt! Kevesen voltak a fehér harcosok, de ördögös fegyvereikkel, ágyuikkal mihamar tönkre verték a mi nagy seregünket. Hanyatt-

. . . MEGFOGOM AZ ORRMÁNYA VEGÉT. (Lásd a 235. lapon.)

homlok futott ki merre látott s az én szerencsétlen királyom is holtra ijedten iparkodott menekülni. De most ép az volt a baj, hogy én olyan nagyon nagy voltam

és sok aranyos czifraságtól csillogtam. Az ellenség mindjárt tudta, hogy az én háta-
mon ül a fejedelem; tehát felénk lövöldözött legsűrűbben. No én nem sokat törőd-

tem vele, mert holmi hitvány kis golyó nem tehet kárt a mi vastag, kemény bőrünkben; de annál inkább szepegett az uram s végre le is szállt rólam. lóra ült és úgy futott tovább. Nehány percczel később egy golyó leterítette vezetőmet s én gazdátlanul, vezető nélkül, izgatottan bolyongtam ide-oda a nagy csata zür-zavarában. Végre pedig a harcosok odább vonultak s én az ismeretlen tájon egy kis erdőbe vetődtem.

Azt fogjátok mondani, hogy voltaképen örvidenem köllött, mert ime, ismét szabaddá lettem Csak hogy már év-tizedek óta éltem emberek közt, semmikép sem kívántam vadon bolyogani az erdőn. Igazán megörültem, mikor egy hindu férfi köztedett felém. Ő is megörült, mert a rajtam levő czifraságokból mindjárt megtudta, hogy szelid elefánt vagyok, aki a csatából tévedtem ide. Szelid szóval jött felém, én pedig jelét adtam, hogy követni akarom. Így aztán el is vezetett magával.

Szegényes tanyára vezetett, mert nagyon szegény ember volt. Az ékességeket mindjárt le szedte rólam.

— Ez is ér valamit, mondá; de legtöbbet ér maga ez a hatalmas állat. Jól megkeresem vele a kenyeremet. A fehér emberek nem messze innen várat építenek, oda sok fát, követ köll hordani. Jól megfizetik.

És így a szegény ember kenyér-keresője lettem, egész nap terhes munkában fáradtam. Ez bizony nagyon különbözött az előbbi királyi állapottól; de hát nem vagyunk-e mi elefántok a legbölcsebb állatok? A bölcsek pedig bele nyugszik a sors változásaiba. De meg szerettem is a gazdát, aki jól bánt velem és annyira megbizott bennem, hogy mikor otthon

pihengettünk, kis fiát is rám hagyta. A kis ficzkó nagyon szeretett. Ha valami csemegeje akadt, hiven megosztotta velem, én pedig aztán az orrmányomra vettem, dajkáltam, hintáztam. (Lásd a képet a czimlapon.) nagyon jól megfértünk.

Már-már bele szoktam a szerény, csöndes életbe, midőn egy napon fehér katonák jöttek a gazdámhoz, jókora summa pénzt adtak neki, engemet pedig elvezettek magukkal. A kis fiu megsiratott, az apja is megsimogatott bucsuzóul és így szólt:

— Nehezen válok meg tőled, kedves hű állat. De hát szegény ember vagyok s te urrá tettél, olyan árt fizettek érted.

Így hát persze nem vettem zokon. Pedig bizony nem igen jóra változott az állapotom, mert a táborba vezettek: katonák elefántja lettem. A sereggel vándoroltam ide-oda és mindig nekem jutott a legterhebb munka. Ha ágyu rekedt a kátyuba és tiz ló sem birta kihuzni, végre is én emeltem ki; hegyre föl, folyón át én czipeltem a legnehezebb terheket. De nem zugolódtam, hanem mindig pontosan teljesítettem a kötelességemet és, mondhatom, ebben a nehéz sorban is meg voltam elégedve. Mert, jegyezzétek meg, gyerekek, aki tudja magáról, hogy kötelességét hiven végezte, az soha sem lehet teljesen boldogtalan.

És az igazat megvallva a katonáskodás nem is vált káromra. A kemény munkában, sokféle gyakorlatban roppantul megerősödtem és még nagyobbra nőtem, úgy, hogy mindenki megbámult.

— Ez még az elefántok közt is óriás, mondogatták. Szinte kár ilyen közönséges munkára.

Néhány év mulva vége is szakadt a katonáskodásomnak. Az pedig úgy történt, hogy egy hindu pap nagy szolgálatot tett a fehérék seregének és jutalmul azt kérte, hogy engemet adjanak oda neki.

— Ugyan, minek neked az az óriás állat? kérdék.

— Megmondhatom. A templomunk udvarán szent elefántokat tartunk . . . No, ti fehérék persze nevettek az effélén, de a mi népünk szentnek hiszi, ha mi rá mondjuk. Csak hogy nagyon jól megtermett állatnak köll annak lennie. Hát ez éppen arra való.

Oda ajándékoztak neki, elvezetett a temploma udvarára és így szent elefánt lett belőlem. Bepingáltak fehérés színüre, hogy a jámbor hinduk még inkább elhigység szent voltomat; s én, bár semmiféle csalfaságnak sem vagyok barátja, persze nem tettem ellene semmit.

Ez aztán megint egyik boldog szaka volt életemnek. Mert hát, fiacskáim, szent elefántnak lenni nem utolsó dolog. Jól tartottak a papok is, a jámbor hivek is, akik oda zarándokoltak. Dolgom pedig nem volt semmi, úgy hogy eleinte unatkoztam. Mert hát eddig vagy parádézással, vagy munkában teltek a napjaim; mint szent pedig nem tettem egyebet, csak hevertem és híztam rettenetesen. Hanem persze hamar bele szoktam ebbe a kényelmes állapotba és nem bántam volna, ha éltem fogytáig megmaradok szentnek.

De hát nem lehetett. Vagy ötven esztendeig viseltem szent méltóságomat, csöppet sem törődve azzal, hogy mi történik oda künn a nagy-világban. Ott pedig az történt, hogy megint háboru tört ki és ostrom alá került az a város is, amelyben én

szenteskedtem. No, az gonosz idő volt! Ágyu-golyó, bomba pottogott a mi templomunkra is, mely össze dőlt; aztán benyomult a győztes ellenség: a fehér emberek serege, és zsákmányul ejtett engemet is.

Nem panaszkodhatom, hogy rossz kézbe kerültem. Egy vitéz ezredes tartott meg; és mikor vége lett a háboruságnak, arra használt, hogy rajtam ülve tigrisre vadászott. Ez bizony fárasztó multság s a sok nyargalásban lefogyott a nagy hájam; de legalább vissza nyertem fürgeségemet.

Hosszu esztendeig szolgáltam a vadászatoknál, de lassacskán mégis csak érezni kezdtem, hogy száz esztendő múltam: lábam merev és nehézkes lett. Gazdám tehát félig-meddig nyugalomba helyezett, de azért továbbra is jó hasznomat vette és veszi még ma is. Mert most tudjátok, olyan zsandár-féle hivatalom van. Ha az erdőből vad elefánt-atyafiakat hoznak, ezeket én tanítom be. Ha még olyan erős, felnőtt atyafi kerül is ide az erdőből: rögtön meghunyászkodik, ha én állok oda melléje és megfogom az orrmánya végét. (Lásd a képet a 233. lapon) Nem is tanácsolnám senkinek, hogy velem ellenkezzék, mert ha öregszem is egy kicsit, de erősebb legényt magamnál nem ismerek.

Erőmet pedig arra akarom most felhasználni, hogy még sok vad atyámfiból neveljek szelid, hasznos elefántot. Az öregkor arra való, hogy az ifjuságot tanítsa jóra.

De most már elég volt a fecsegésből. Felügyelőnk int, hogy már esteledik. Megyünk a patakhoz, megfürdünk, aztán hazatérünk nyugalomra. Induljunk!

A fiatalok készséggel engedelmeskedtek, közben így szólván:

— Nagy tisztesség ránk nézve, hogy ilyen jeles mestertől tanulhatunk, aki királyt hordott a hátán, katona is volt, szent is volt. Hej! Ha nekünk is jutna valaha ilyen fajta dicsőség!

— Ne busuljatok, gyerekek! Mire megvénültök, ti is sok mindenfélét megértetek ezen a világon. Csak arra legyen gondotok, hogy mindenkor becsülettel helyt álljatok!

PICZI PIROS ALMA.

A te orczád piros alma,
Leszedem —
Le bizony, és, hamm! . . . most mindjárt
Megerszem.

Jaj, de kerek! Jaj, de édes!
Jaj de jó!
A szájam ízének csak is
Ez való.

Nem is kérem ingyen tőled,
Kis Magdám;
Van ám nekem szintén piros
Kis almám.

A tiédet ha leszedtem,
Angyalom:
Az enyémet, az igazit,
Ođadom.

A NÉVNAPI AJÁNDÉK.

— Kicsi beszélyke. —

Elmondja Emma néni.

AMAR elfelejtetted, amit ígértél. De én nem felejtettem el, amit mondtam. Add ide azt a bábut! Elzárom, és hogy mikor kapod meg újra: az attól függ, mikor találak reá érdemesnek.

Hajh, de régen, de nagyon régen is volt az, mikor így szólt hozzám a mamám; és csöppet sem törődve az én megdöbbenésemmel, kivette a kezemből az ujdonat-uj gyönyörű Viczámot, aztán elzárta a szekrénybe.

Pityeregni biz' én pityeregtem, de még saját magamnak is kénytelen voltam megvallani, hogy nem történt velem igazságtalanság, mert éppenségesen úgy szólt az alku, ahogy a mama cselekedett.

Egy héttel előbb, a nevemnapján, nagyon vígan voltam, mert jó szüleim ugyancsak bőkezűen ajándékoztak meg. Csak az bosszantott kissé, hogy Tibor bátyám ingerkedve mondá:

— Kíváncsi vagyok rá, meddig tart az örömed, mikor állsz majd azzal elő, hogy mennyivel jobb volna, ha ez is, meg az is más volna, meg máskép volna.

Szörnyen nem szerettem, hogy azt emlegette. Mert abban a hirben álltam, hogy soha sem vagyok megelégedve, mindig máskép akarnék mindent, még azt is, ami jó és szép. A mama sokszor intett e miatt,

hát persze bosszantott, hogy a testvérem is ezzel áll elő. Mikor most igazán nem gondolok semmi affélét!

Elmult három-négy nap baj nélkül; de az ötödik napon egy játszótársamnál jártam s haza térve, éppen nem találtam az új Viczámot olyan szépnek, mint eddig.

— Rózsikáé sokkal szebb . . . az övének barna haja van, az enyémnek meg förtelmes csöpü-haja. Ó, ha nekem is olyan Viczám volna!

Amnyira elbusultam rajta, hogy a mama észre vette és én bizony hamar el is mondtam, hogy nekem nem tetszik ez a Vicza. Ha szép gesztenye-szín haja volna, akkor — de csak is akkor telnék benne örömem. A mama egy pillanatra elmosolyodott, aztán így szólt:

— Tehát megint más után áhítazol. Nem találod örömedet abban, amid van. Jó! Segítek rajta, de föltételt szabok hozzá. Elmegyünk a boltba, kicseréljük a Viczát. De ha még aztán is elégedetlenkednél, viszsza veszem.

— Ó, attól nem félek! mondtam tapsolva. Semmi más kívánságom nincsen; csak olyan Viczám legyen, mint a Rózsikáé.

— Jól van, meg lesz. Áll az alku.

Mikor a Tibor bátyámnak diadalmasan elmondtam, milyen pompásan megalkudtam a mamával, szánakozva nézett reám.

— Én ugyan nem örülnék a te helyedben, mondá. Azt hiszem, veszedelmes alkura léptél: a mama igen hamar szavadon fog.

Sértődve hagytam ott a faképnél. Még az nap kísértáltunk a mamával és gyönyörű gesztenye-szín haju bábuval tértünk haza.

Igy hát rendben lett volna a dolgom, ha még az-nap meg nem látogat egyik játszótársam, Irénke, akinek nagyon tet-

szett az új Viczám. De egy kifogása még is volt.

— Az enyém mégis különb, mondá. Ha megnyomom, azt mondja, hogy »Ma-ma!« A tied nem tud beszélni.

Nem biz' a, beszélni nem tudott. És megint vége volt minden örömömnek. Mit is ér az olyan Vicza, amely azt sem tudja kimondani, hogy »Ma-ma!« És éppen egy nappal a csere után mamám rajta kapott az elégedetlenkedésen. Meglehetősen durczásan meg is mondtam az okát.

És akkor történt az, hogy a mama elvette tőlem a Viczát és bezárta a szekrénybe. Az a gonosz Tibor nagyot nevetett, de aztán senki sem beszélt róla.

Nem beszélt senki, de én annál többet gondoltam rá. Vártam, mikor kapom vissza? De napok is, hetek is multak... a Vicza csak ott feküdt a biztos zár alatt. Nagyon jól tudtam, hogy azért nem kapom vissza, mert a mama nem tart rá érdemesnek.

Aztán hónapok is multak, sokféle tör-

tént, de ahányszor a szekrényt láttam, mindig az elvesztett Viczára kellett gondolnom. S ahányszor elégedetlenkedni kezdtem valamivel, mindig eszembe jutott, hogyan vesztettem el a szép Viczát. Eleinte csupa félelemből fojtottam el szeszélyes elégedetlenkedéseimet, nehogy egyébbel is úgy járjak mint a Viczával; lassanként aztán elszoktam tőle és úgy találtam, hogy sokkal több örööm telik abban, ha szeretem, amim van: mint ha mindig valami egyéb után kívánczodom.

— Csak legyen ott zár alatt a Vicza! mondám egy napon jókedvűen a mamámnak. Emlékeztetni fog, milyen oktalan voltam, mikor csupa új meg új kívánságok miatt nem tudtam örülni annak, aminek birtokában voltam. Ez többé nem fog rajtam megesni.

A mama mosolygott.

— Akkor hát vissza kapod a Viczát. Mert végre rátaláltál az utra, amelyen eljuthattál hozzá.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 13-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Sok a jóból is megárt.

Helyesen fejtették meg: Biczó Ilona, Fuchs Lilly, Bódy Ödön, Korbuly Józsika, Sier

Friczike, Leidenfrost Pali, Szinyei-Merse Zsiga, Grubits Mariska, Hefty Andor, Gyermek Kálmán, Sternberg Anna (írásod most már gondosabb, de iparkodnod kell, hogy csinosabb is legyen. F. b.), Vancsó Anna, Berecz Kálmán, Mándy Gizike, Kalmár Rózsika, Mäder Iduska, Kövesi Jenő, Hermann Irma, Schwarz József és Béla, ifj. Kubinyi Gyula, Illés Mihály, Gaszner Ilike, Pollák Karolina és Lajos, ifj. Wolff Gyula, Kocsis Gizella,

Havas Margit, Mérey Ágosta (részben), Zoltán Vera, Glatz Ernő, Nékám István, Diémár Kálmán, Posch Boriska, Francke Janka, Wehli Rudolf, Groisz Olga (részben), Gallatz Imre, Hekler Gizike, Esterházy Erzsébetke, Keresztély Ernő, Meszleny Iván, Számek Margit és Zoltán, Braun Adrienne, Boldis Ilona, Fischl Izabella, Gyémánt Elek, Hollaky Ferencz, Fromm Hermina, Roth Pál, Lőrinczy Mariska, Szilágyi Erzsike, Várszeghy Jancsika, ifj. Kőrösi Károly, Veress Bózsike, Madarassy Gábor, Zechmeister Laci, Graefl Paula és Márta, Kis Károly, Aranyossy Piroška, Jurenák Gizzi és Feri, Schweiger Margit, Rózi és Möricz, Witt Laczika, Szent-Ivány Carla, Gaál Ilona és Ödön, Boros Emmike, Bencsik Miczike, Virághalmy Juliska, Pessl Lipót, Bohrandt Lajos, Zombory Zoltán, Schvarcz testvérek, Badics Gizella, Kilián Géza, Sármezey Miczi és Annuska, Záborszky Mariska és Dezső, Szmracsányi Imre, Bauer Ödön, Parsch Gy. (egész nevedet ird ki! *F. b.*), Gáldonyi Mariska és Miklós, Krausz Hajnal, Kövér Miczike, Bachrach Mátvás, Glósz Nellike, ifj. Münnich Aurél, Amendt Ferencz, Masjon Márta és Vilike, Agulár Erike (?), Krivány Dénes és Jankó (nem kerül a háznál feketébb ténna? Halavány irástokat alig birtam olvasni. *F. b.*), Jármay Zoltán, Péterfi Alice, Csukássy Loránd, Gerber Vilmos, Löbl Irma, Schwartz Cella, Manheim Lajos, Heszke Irmus, Nagy Kálmán, Marczali Bözse és Póli, Éder Gabika, Róbert és Elemér, Kossaczky Gyula, Herendi Böske, Przybilla Jenő, Löllbach Emmike, Ghyczy József, Engelmann Jenő, Graner Stefike, Márta és Hilda, Günther Mariska és Magda, Ringer Lilike, Probstner Arthur, Hevessy Bella és Oszkár, Pick Margit, Jülek Jani és Tihamér, Ljubibratic Lolika, Kazy Livia, Buda Matild, Irmuska és Aniczi (részben: a kérdőjel értelme az volt, hogy a neved nem volt tisztán írva, tehát nem voltam bizonyos benne, jól van-e úgy, amint közöltem. *F. b.*), Veress Gizike, Gyenes Zoltán, Sebess Ernő, Szakács Dalmuska, Schwabach Andor, Mittelmann Adél, ifj. Jákó János, Büttner Irmuska, Szilvássy Erzsébet, Bogay Ernő, Zádor György, Piller Géza, Angyal Irma, Zombory Margit és Géza, Lakner Margitka, Irsay Imre, Gerecze Égonka, Gerlóczy Endre, Katz Zoltán, Bakos Gábor (sok kis olvasómnak kezdődik a neve *B. G.* betűkkel; aki nem érzi magát hibásnak, az nem veheti a »rovást« magára; a te levélkéd most is gondos és takaros. *F. b.*), Bretter Dani és Henrik, Földi Margit, Pilitz Imre, Danielisz Margit, Szemkő Vilmos és Barna, Fejér testvérek, Weinberger Lajos, Kállay Miklós, Krausz Géza, Goldfeld Jenő, Weszter Béla, Dukez Anna és István, Lányi Rudolf, Körmendi Sári, Pátzay testvérek, ifj. Krieger Kálmán, Rátz Ottó, Lövy Miklós, Kálmán Mariska, Rác Margit, Hazay Jolán, Kaszás Irén és Imre, Török Imre, Freund Imre, Szalay Zoltán, Rosenfeld testv., Cservenák Margitka (írást beporozni

nem illik! *F. b.*), Dobrovits Margit, Szondy Gyurika, Bolyó Pálma és Károly, Fáy Endre és Árpád, Koronthály Zoltán, Gerő Ottó, ifj. Farkas Géza, Magassy Emil (igyekezzél tisztábban írni! *F. b.*), Mándy Thyra (most is poczás a leveled, Nem köll rózsapapiros, csak rendes. Nem a papiros színétől függ a takaros írásu levél. *F. b.*)

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Pollák Karolina és Lajos, Kolozsvártt*, kiknek a jutalom-könyvet (*»A tarka könyv«*), százötven elbeszélés, írta *Hoffmann Ferencz*, negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LII. kötet 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Éder Gabika, Róbert és Elemér, Marczali Bözse és Póli, Jármay Zoltán, Dobóczky Mariska és Rózsika, Szarvady Jenő, Válya Gyulácska, Walter Mariska, Przybilla Jenő, Löllbach Emmike, Ghyczy József, Lamberger István, Göllner Aranka, Koronthály Zoltán.

KARIKA-REJTVÉNY.

Minden 5-ik betűt egymás mellé állítva, régi jó magyar példa-beszédre akadtok.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A természet három országa.“

Írta *Martin*. A magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta *dr. Dulácska Géza*; 32 táblán 262 színes ábrával és fa-metszettel; színes kemény táblába kötve.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Grubits Mariska. A fosztó jellel s pótló betűvel ellátott rejtvény szükség nélkül nehezíti a megoldást. Egyszer küldtek be nekem rejtvényt, melyben a *Sátoralja-Ujhely* névből éppen csak az *uj* maradt meg. A név többi része amolyan fosztó jelekkel volt kirángatva az *uj* után azonban még egy *j* volt írva. Az egésznek értelme pedig *ujj* volt. Az ilyen tréfa inkább felnőtteknek való. A tied ugyan egyszerűbb, jól is van megcsinálva, de elvből nem közlöm. Egy hiányjelzőt nem bánok, a soknak azonban nem nyitok tért. Próbálkozzál meg egyébbel. — **Könyöki Ella.** Kérdésedre a szerkesztői hivatal nem adhat fölvilágosítást. E végett fordulj a kiadó hivatalhoz, amely szívesen adja meg a választ. — **Lamberger István.** Szélmalom-rejtvényednek csak az a hibája hogy a *gy*-t két betűnek veszed. Az összetett betűkből álló mással-hangzó (*gy, ly, ny, ty, cs, cz, sz, zs*) mind egy betű-számba megy. Így kiigazítva küldjed be még egyszer. — **Rátz Ottó.** A mesécskéd vége zavaros, pedig az eleje szépen indul. Ha csak úgy *hallottad*, mondasd el magadnak még egyszer s ehhez képest igazítsd ki. Ha azonban *olvastad* s ez esetben nyilván szabatosabb előadásban, akkor helyre igazíthatod ott, ahol elvettted, de már be ne küldjed. — **Haydin István.** Velem lehet barátkozni, tréfálkozni, de komázni nem. Ha tartozó jó modorban írsz újabb levelet, ügyes rejtvényedet szívesen közlöm. — **Müller Miczike.** Soraidat, melyek gyógyuláson jelentik, örvendve olvastam. — „**Petőfi élete.**” Nagyon ismert adatok szárazon előadva. De hát a nagy költőt az én kis olvasóim előbb az ő halhatatlan műveiből ismerjék meg. De ekkor már oly értelmi fokot értek el, hogy nagy tanulsággal s gyönyörrel fogják olvasni Gyulay Pálnak művét Petőfi Sándorról. Egyébként: Vörösmarty és nem Vörösmaty. Meg azután: a piaristák épületének abban a részében, mely a mai Petőfi-térre néz, tudtommal nem voltak tantermek. A cikkekében azonfölül kusza és homályos mondatok is fordulnak elő. P. o.: »Petőfi (a) nagy hadvezérnek Bemnek (oldala) mellett harezolt.« A közbe tűzött szavak a kéz-iratban hiányoznak. Tehát a szerző elküldés előtt át sem olvasta, amit írt. Pedig Petőfi ezt sohasem mulasztotta el. — **Gyermek Kálmán.** Nagyon rajta légy, hogy az írásod megjavuljon. Mostani leveled valóságos tyuk-kaparrás. — **Bloch Pali.** Ime, te is beteg voltál. De már Istennek jó-voltából vigabban füttyörészöl. Ugy-e bár? — **Mezey Gizike és Pistike.** A lencse is más, a lencse-gyűjtő is más. Azt sem tudom? az üveg-lencsét, vagy a hüvelyes-veteményt kérdeitek-e. Az üveg-lencse igenis magába gyűjti s úgy szólván sűríti a fényt. Vagy egyebet akartok tudni. A beküldött rejtvényre nézve olvassátok el amit Gallatz Imrének üzenek. — **Bachrach Mátyas.** Az ember azt gondolná, hogy Bezdán

valahol Bajorországban van, ha a lev. lapodon levő német stampigliát látja. Hát oly kevésre nézed magyar voltodat, hogy ilyen német sorral bélyegzed le írásodat? — **Pillitz Imre, Kilián Géza.** Csak hogy talpra ugrottatok megint! — **Kálmár Rozsika.** Nagyon is terjedelmes a feladott idézet, de sem kiaknázva nincsen, sem betű szerint szétszedve és össze róva. Nem csak egyes szavakra, de mondatokra darabolod. S félő mégis, hogy az első megfejtett szöveget legott rányitnak az egészre, mert azt az idézetet ismeri a legkisebb gyermek is. — **Ifj. Körösi Károly.** Kérdésedre nem sokára kapsz hírt. A küldöttekből egyet be soroztam. — **Bauer Ödön.** Mikor? Majd ha előle elfogyott a többi. Van beküldő, aki addig várt, míg a kis-olvasó sorából kinőtt s már csak mint bajuszos jogász érte meg a rejtvénye megjelenését. Ebből megmérheted, mennyi elfogadott rejtvény duzzad a fókomban. — **Glósz Nellike.** (v. *Lillike*?) A két-egy kéz írásában örömmöm tellett. Az akkori kis Malesikára, aki most a te édes mamád, igenis emlékezem. Szerencsét kívánok neki az ő édes kis lányához. — **Szász Zsombor.** A példaszó tán megfordítva igaz: *sok* beszédnek *kevés* az alja. Különbem nem merítetted ki a fölvetett mondatot. Te mindössze 6 szót bírtál belőle kiböngészni: pedig rejlik abban 20 is. Hamarjában csak ennyit: *szék kós, zaj, kajla, kasza, bal, kakas, sas, okos, basa*, stb. A rimeid pedig gyarlócskák. A másakra nézve fölvilágosít bár mely hazai lexikon. — **Gyenes Zoltán.** Ketteje megjelen. A többire nézve e rovat figyelmes olvasását ajánlom. — **Dévaról** ékes lev. lapot vettem. Csinos rajzban látszik rajta B. Füred, Tihany s a Balatonnak zalai partja. Csak a megfőjtőnek a neve nem látszik rajta sehol sem. — **Ijubibratic Loliika.** Mamája után a lánya vagy a fia: ezt már én így szoktam meg a »*Kis Lap*«-nál. Milyen derék, hogy most te is az én zászlóm alá sorakoztál! Köszöntlek. — **Haldek Irma.** Az a lap nem gyermeknek a kezébe való. Azt csupán politikával foglalkozó férfiak olvassák. A »*Kis Lap*« inkább illik a kezébe. S mért várni vele Juliusig? — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Ifj. Körösi Károly (Nagy-Bánya) Jó Istvánkával. — *Péterfi* Alice (Kolozsvar) *Herczeg* Ilonkával és Alberttel. — *Probstner* Arthur (Bpst. VI. Eötvös-utca 35.) *Vadas* Zoltánnal.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Szmrecsányi* Ninka 50 kr. — *Baththyány* Gyula 1 frt. 15 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.